

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1924 | 73. AARGANG

AF NAADE ERE I FRELSTE!

(Tale af Ældste *Joseph Fielding Smith* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 20. Juli 1924.)

—

»Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; men de, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham.«

Disse er Frelserens Ord til sine Disciple, og da en af dem ikke tilfulde forstod hans Mening, fremkom han med et Spørgsmaal, hvortil Jesus svarede:

»Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig.«

Der er rundt om i den kristne Verden forskellige Meninger med Hensyn til, hvad der er nødvendigt for Menneskene at gøre for at opnaa Frelse. Nogle hylder en Anskuelse bygget paa en bogstavelig, men meget misforstaaet Udlæggelse af Pauli Udtalelse i Efeserbrevet:

»Thi af Naaden ere I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig.«

De, der forstaar disse Ord ligesaa bogstaveligt, som de er nedskrevne, uden Hensyn til deres Sammenhæng med andre Skriftsteder, er tilbojelige til at tilsidesætte eller forkaste Jakobs Brev, der i deres Øjne synes at fremsætte en hel anden Lærdom, thi Jakob skriver:

»Hvad gavner det, mine Brodre, om nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger? Mon Troen kan frelse ham? . . . Troen, dersom den ikke har Gerninger, er dod i sig selv. Men man vil sige: Du har Tro, og jeg har Gerninger. Vis mig din Tro uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger vise dig Troen. Du tror, at Gud er én; deri gor du ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve. Men vil du vide, du tomme Menneske, at Troen uden Gerninger er unyttig?«

Og disse Skriftsteders Betydning har været et Stridsspørgsmaal lige siden Reformationens Dage og maaske for. Nogle holdt paa Jakobs Lære, andre paa Pauli; og begge misforstod de, hvad baade Paulus og Jakob har skrevet, thi i Virkeligheden er der ingen Uoverensstemmelse.

Verden er fuld af gode, ærlige Mennesker, der tror, at alt, hvad der er nodvendigt for et Menneske at gøre for at blive frelst, er at bekende Jesu Kristi Navn med deres Læber. En Præst erklærede en Gang til mig, at dersom hele Bibelen var gaaet tabt med Undtagelse af et enkelt Vers, der findes i Romerbrevet 10. Kapitel og 9. Vers, da vilde dette ene Vers være nok til at frelse Verden. Det lyder saaledes:

»Dersom du med din Mund bekender Jesus som Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de Døde, da skal du blive frelst.« Dette er naturligvis et meget ensidigt og yderliggaaende Synspunkt. Det vilde ikke være nok til at frelse Verden af den ganske gode Grund, at Herren selv har sagt, at vi skal leve af hvert Ord, der udgaar af Guds Mund, og som jeg allerede har læst for eder, er det nodvendigt for os at holde hans Befalinger.

Om det er muligt for mig, onsker jeg ved denne Lejlighed at vise, at der ikke er nogen Uoverensstemmelse mellem disse to gamle Apostles Lærdomme; at Paulus lærte det samme Evangelium, som blev forkyndt af Jakob, og at Jakob var ganske enig med de Læresætninger, som blev fremsat af Paulus; idet Forholdet er dette, at de behandler dette Emne ud fra to forskellige Synspunkter. Paulus henvendte sig til Folk, som troede, at et Menneske ikke kunde blive frelst, undtagen han underkastede sig Moseloven, at det var nodvendigt for ham paa en Maade at frelse sig selv, og som ikke tilfulde anerkendte Kraften af Jesu Kristi Forsoning. Jakob derimod forsvarede Nodvendigheden af gode Gerninger overfor den Anskuelse, som blev fremsat af andre, der foregav at tro paa Kristus, og som mente; at Bekendelsen af denne Tro var tilstrækkelig. Disse to Apostle drofter Sporgsmaalet fra indbyrdes forskellige Standpunkter, og fra begge disse Standpunkter er deres Lære Sandhed.

De har hort Historien om de to Riddere, der stredes om Materialet i et Skjold, som en Statue havde paa Armen. Den ene erklærede Skjoldet for at være af Guld, medens den anden sagde, at det var Solv. De stredes herom, til de kom i Kamp, og hver modtog et dodeligt Saar. Men idet de faldt til Jorden, skiftede de Stillinger, saa at de hver især saá Skjoldet fra den anden Side, og den, der havde erklæret det for at være af Guld, saá nu, at det var Solv, og den anden maatte med sit sidste Aandedræt indromme, at det var Guld.

Det er et lignende Forhold, der gor sig gældende med Hensyn til de af Paulus og Jakob fremsatte Erklæringer, og nu onsker jeg om muligt at forklare dette Forhold. Det er en Læresætning i Kirken, der tilfulde stadfæstes af Skriften og Guds Handlemaade med Menneskenes Born fra Begyndelsen, at han ikke gør noget for os, som vi kan gore selv, men forlanger af os, at vi skal selv gore alt, hvad vi kan, for at opnaa Frelse. Jeg synes, dette er logisk og rimeligt. Paa den anden Side har Herren gjort alt for os og for vor Frelse, som vi

ikke kunde gore selv. og der var noget, som vi ikke kunde gore selv, men hvortil vi maatte have Hjælp fra en højere Magt.

Ved sin Overtrædelse bragte Adam, vor Stamfader, Doden ind i Verden, og formedelst Doden kom Lidelser og Synd. Dette tror jeg fuldt og fast paa, uagtet denne Lære nu staar i lav Kurs i Verden. Den forste Dod, som ramte Adam, var Bortfjernelse fra Herrens Nærhed, fra Forbindelse med Gud. Thi Adams Dod var tofoldig, forst en aandelig Dod eller Adskillelse fra Gud, hvilket er den forste Dod, og som er lig den anden Dod, der vil blive udtalt over de Ugudelige, naar de kastes ud fra Herrens Ansigt; og han dode ogsaa den legemlige Dod.

Den forste eller aandelige Dod fandt Sted umiddelbart efter hans Overtrædelse. Den legemlige Dod ramte ham ikke for efter mange Aars Forlob, thi Herren gav ham en Provelsestid, i hvilken han blev undervist om Evangeliets Principper og givet en Lejlighed til at omvende sig og ved sin Trofasthed vise sig værdig til Frelse og til at blive bragt tilbage i Guds sin Faders Nærhed.

Legemlig Dod ramte alle Mennesker formedelst Adams Overtrædelse, og eftersom vi er Dod og Synd underkastet, er det umuligt for os at forlose os selv fra Doden eller fra Folgerne af vore egne personlige Synder. Vi er aldeles hjælpelose. Ethvert Menneske, der har været fodt til Verden siden Adams Dage, undtagen den Herre Jesus Kristus, har været Doden underkastet og har begaaet Synd, uden i og af sig selv at have Kraft til at frelse sig fra nogen af disse Tilstande.

(Fortsættes.)

STRØTANKER.

Det Menneske, der kan læse, men ikke gor det, er i Virkeligheden ikke det mindste forud for den, der ikke kan læse. Husk paa dette næste Gang du er ved at sige: »Jeg har ikke Tid til at læse.«

EFTERAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen blev afholdt den 12.—14. Oktober 1924 og overværedes af Missionspræsident John S. Hansen, Konferencepræsident Julius Bruun, Aarhus, og alle de i Konferencen virkende Missionærer. Da Vejret var ypperligt, blev Tilslutningen stor, og mange Søskende og Venner fra Brønderslev, Hjørring, Frederikshavn og andre Steder overværede Møderne om Søndagen, og de billige Søndagstog gjorde det muligt at formindske Rejseudgifterne en Del.

Det første Møde var Søndagsskolekonference Kl. 10 Søndag Form., der ledede af Forstander Holger Jørgensen og aabnedes med Bøn af E. A. Sandberg. Et godt Program blev udført af Børnene i Aalborg Søndagsskole. Lektierne omhandlede Evangeliets første Principper. Konf. Præs. Larsen udtalte sin Anerkendelse af Søndagsskolens Arbejde og fremsatte derpaa Skolens Funktionærer til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Holger Jørgensen, Forstander, med Konrad Klitgaard og E. A. Sandberg som Raadgivere, Elisabeth Nielsen, Sekretær, Valdemar Gerlach, Sangleder, og Marie Therkelsen, Organist. Ældste Fay L. Curtz blev løst fra Stillingen som Sekretær, da han er forflyttet til Københavns Konference. Som Lærere og Lærerinder: Konrad Klitgaard, E. A. Sandberg, Johanne Petersen, Marie Therkelsen, Karen Jørgensen, Thorvald Therkelsen, Præs. C. Larsen og Ella Bjerregaard. Søster Erna Mogensen blev efter eget Ønske løst fra Stillingen som Lærerinde med Tak og Ære for udført Arbejde.

Præs. Julius Bruun fra Aarhus og Missionspræsident John S. Hansen talte derpaa til Skolen. Præs. Hansen fremhævede Betydningen af Søndagsskolearbejdet og opfordrede de voksne til at deltage deri ved at besøge den teologiske Klasse. Skolen sluttede med Sang og Taksigelse af Br. Chr. Nielsen fra Brønderslev.

Mødet Kl. 2 Eftm. aabnedes med Salmen Nr. 266, Bøn af Valdemar Gerlach, derefter en Sang af Koret. Følgende Rapporter aflagdes: Frederikshavns Gren af N. A. Pehrson, Hjørring Gren af Oliver C. Petersen, Brønderslev Gren af Chr. Nielsen. Disse Brødre bar samtidig deres Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Missionpræsident John S. Hansen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: David O.

McKay som Præsident over den europæiske Mission, John S. Hansen som Præsident over den danske Mission, Søster Anna J. Hansen som Præsidentinde over de kvindelige Hjælpeforeninger i den danske Mission. Ældste Fay L. Curtz blev løst med Tak og Ære fra Stillingen som Konferencesekretær i Aalborg, da han er kaldet til at virke Resten af sin Missionstid i Kobenhavns Konference. Folgende blev derefter opholdt som Missionærer i Aalborg Konference: Christen Larsen som Præsident og Forstander for Aalborg Gren med Herschel S. Lund som Konferencesekretær og Andrew Mollerup, Harvey M. Larsen, Oliver C. Petersen, Niels A. Pehrson og Chaude A. Malan som Medarbejdere. Konferencens ovrige Funktionærer blev derefter foreslaaede til Opholdelse af Præs. Larsen: Frederikshavn Gren: Marcus P. Jakobsen, Forstander, Edel H. Jakobsen, Sekretær, omrejsende Ældster: N. A. Pehrson og Claude Malan. Hjorring Gren: Oliver C. Petersen, Forstander, Harvey M. Larsen, Medarbejder. Bronderslev Gren: Christian Nielsen, Forstander, Erna Nielsen, Sekretær. Aalborg Gren: Skrivere: E. A. Sandberg og Holger Jorgensen; Kredslærere: Holger Jørgensen, Jorgen Rasmussen, E. A. Sandberg, Thorvald Therkelsen, Jens Olsen, Valdemar Gerlach, Konrad Klitgaard, Edvard Giessing, Carlo Klitgaard og Christen Tranholm. Den kvindelige Hjælpeforening: Johanne Petersen, Præsidentinde, med Kristine Jensen og Ella Bjerregaard som Raadgivere. Sostrene Maren Jorgensen og Petra Olsen blev efter eget Ønske lost med Tak og Ære fra deres Stillinger som henholdsvis forste og anden Raadgiver. Som Sekretær Hedvig Larsen; Kassererske Marie Therkelsen. Soster Agnes Gerlach blev efter eget Ønske lost fra denne Stilling med Tak og Ære. Som Lærerinder: Johanne Petersen, Marie Therkelsen, Maren Jørgensen, Petra Olsen, Kristine Jensen, Elna Hansen, Marie Gerlach, Anne Caspersen. Ungdomsforeningen: Jens C. Olsen som Præsident med Holger Jorgensen og Marie Klitgaard som Raadgivere og Valdemar Gerlach som Sekretær. Sangkoret: Valdemar Gerlach, Leder, og Marie Therkelsen som Organist samt alle Korets Medlemmer. Soster Anne Christensen blev lost med Tak og Ære fra Stillingen som Organist. Som Dørvogter Jens Peter Jensen. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Koret sang »Messias han kommer«, hvorefter folgende Ældster bar deres Vidnesbyrd og udtalte deres Følelser: Harvey M. Larsen, Claude C. Malan, Fay L. Curtz og Herschel S. Lund.

Missionspræsident J. S. Hansen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter, der vidner om, at en god Grundvold bliver lagt for et stort Arbejde gennem den kommende Vinter. Forklarede Nodvendigheden af at tage os i Agt for de smaa Fristelser og Synder, thi da vil vi aldrig falde for de store. Modet sluttedes med Salmen: »Kærlighed er Lysets Kilde«, Taksigelse af Br. Chr. Simonsen.

Det næste Mode blev afholdt Kl. 7. Br. Niels Andersen fra Hjorring aabnede med Bon, og Ældste Andrew Mollerup, Konf. Præs. Julius Bruun fra Aarhus og Missionspræsident John S. Hansen var Aftenens Talere. De udviklede evangeliske Lærdomme og Principper, der paahortes med Opmærksomhed af den store Forsamling. Folgende Sangnumre blev udmærket udforte af Koret: »Naar du gaar i dybe Tanker«, »Han lever, vor Forloser stor«, »Kære Fader, vi dig bede«, »Hvile«, »Gud vær med dig« og »Som Staden, der paa Bjerget staar«. Taksigelse af Br. Thorvald Therkelsen.

Mandag Formiddag blev afholdt et Mode for Missionærerne, og om Aftenen Kl. 8 fortsattes Konferencen. Ved dette Mode aflagtes Rapport af Br. Jens Olsen om Ungdomsforeningens Arbejde og af Ældste Curtz om den indenfor Ungdomsforeningen oprettede Klub, kaldet »Visdomsordets Helte«, der har udrettet meget godt blandt de unge. Ældste Oliver C. Petersen talte om Forskellen paa sand og falsk Tro. Ældste Valdemar Gerlach rapporterede Sangkorets Arbejde og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Til Afveksling Salmen Nr. 238, hvorefter Missionspræsident Hansen talte om, hvorledes det kirkelige Arbejde udfores, og hvorledes dette er til Medlemmernes Velsignelse. Viste ved Eksempler, hvorledes det lonner sig at virke med Flid i de Stillinger, hvortil vi er kaldet. Koret sang: »Jesus, jeg mit Kors har taget«. Taksigelse af Præsident Larsen. Derefter sang Koret: »Rosten snart lyder«.

Tirsdag Aften afholdtes en selskabelig Sammenkomst i Forbindelse med Hjælpeforeningens Basar. Chokolade og Kager serveredes, et kort Program udfortes, og man tilbragte en fornojelig Aften. De til Basaren ydede Genstande indbragte et klækkeligt Belob. I Lobet af Aftenen blev en Gave i Form af en smuk Solvopsats overrakt Ældste Curtz til Erindring om hans Virksomhed i Aalborg, hvor han har erhvervet sig mange Venner.

GLÆDE.

I Mormons Bog forekommer den vistnok for mange Kristne mærkelige Udtalelse, at »Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde«, idet mange har en fra Askesens og Bodsovelsernes Tidsperiode overleveret forkvaklet Idé om, hvad Glæde er. Denne Sætning, læst i Forbindelse med den ovrige Del af det Kapitel, hvori den findes, lærer os, at Mennesket, det vil sige den udodelige Aand, blev iklædt et Legeme af Kod og Ben og anbragt paa Jorden for at gennemgaa en Provestand, alt sammen i den Hensigt, at det »kunde nyde Glæde«. Og i Apostlenes Breve til Menighederne fremsættes hyppigt Formaningen om at »være glade«.

Dette at »være glade« og »nyde Glæde« kunde ved forste Øjekast synes at være en unodvendig Opfordring, eftersom Glæden er Menneskets Livselement, ligesom Luften er Fuglens og Vandet Fiskens. Men ser vi nærmere efter, da opdager vi, at det kun er smaat bevendt med virkelig, sand Glæde i Verden. Glæde er en af de Artikler, der er Dyrtid paa i vore Dage. Man erstatter Glæden med allehaande Surrogater — man morer sig, man soger al Slags Gogl og Tant, der kan fremkalde Latter og Nydelse, men at alle disse Ting er Surrogater kendes paa deres ringe Næringsværdi. Alle disse beklagelsesværdige Skabninger, der strommer ind og ud af Kaféernes Svingdore eller hvirvler Stovet op i Danselokalernes parfumemættede Atmosfære, vidner ved selve deres sjælelige Magerhed om den Hungerkost, som de indtager, og som de maaske nyder med alle udvortes Tegn paa fysisk Glæde. Men den sunde og stærke Glæde er nojagtig ligesaa sjælden, som dens Surrogater er hyppige.

Jesus Kristus deltog selv i uskyldige Glæder, og vi gor ikke Gud nogen Tjeneste med at gaa omkring med Bedemandsansigter, som om Kristi Kors var for tungt for os at bære. Nej, der bor være Smil paa Kinden og Glæde og Tilfredshed lyse ud af Øjnene. Men dette kan kun ske ved, at den »fuldkomne

Glæde« er i vort Hjerte; ellers bliver det kun Surrogater. Latter og Grin er som Regel ikke Tegn paa Glæde, snarere paa det modsatte. De er ligesom Sminke, der giver Udseende af noget, som ikke er.

Den sande Glæde er en aandelig Fryd, en indvortes Velbehagelighed, der ytrer sig i et glad Smil og et lykkestraalende Aasyn, selv under Trængsler, Modgang og Sorg. »Under alle disse Trængsler mere end sejrer vi ved hans Kraft, som elskede os.« Saaledes udtrykker Paulus sin store Glæde over at gennemgaa alle disse Genvordigheder for Kristi Skyld. Dette er sand Glæde. »Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og drikke, men i Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand.« (Rom. 14: 16.)

Det er let nok at være glad og taknemmelig, naar Lykken tilsmiler os, og Livets forskellige Behageligheder kommer indenfor vor Rækkevidde, men hvorledes være glad i Modgangs og Trængsels Tider? Vil bristede Forhaabninger, Sygdom, Sorg over Kæres Bortgang og disse tunge Prøver, som Livet meget ofte lægger i vor Vej — vil de forvandle vor Glæde til Sorg, maaske endog til Bitterhed og Vrede? Evner noget Menneske at være glad under saadanne Forhold? Jo, der kræves af et Menneske kun dette ene, at han ikke i mismodig Trods æder sig Fortvivlelse til ved at bære Sorgens tunge Byrde i Ensomhed, men at han bærer den frem for Gud i Bøn. Jesu Ord: »Beder, saa skulle I faa, for at eders Glæde maa blive fuldkommen,« blev sagt til dem, der trænger til virkelig sand Glæde, og for hvem Surrogater er værdiløse. Hos ham finder vi Trøst, Hjælp og Forstaaelse. Vi faar maaske ikke Lidelsen taget bort, vi faar ikke den døde tilbage. Men vi faar Guds Faderaasyn at se som aldrig før, og det forvandler vor Sorg til sand Glæde, en Glæde, som vi netop erhverver os gennem vor Sorg. Og det er denne høje, rene og *evige* Glæde, der kommer til alle dem, der elsker Gud og udstaar Lidelser for hans Navns Skyld. »I elskede; undrer eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til eders Prøvelse, som om der

hændtes eder noget underligt; men glæder eder i samme Maal, som I have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse.« (1. Peter 4: 12, 13.)

Ogsaa i ny Aabenbaring har Herren advaret mod Surrogater for sand Glæde: »Derfor afstaar fra al eders letsindige Tale, fra al Latter, fra alle eders kødelige Begærligheder; fra al eders Stolthed og Letsindighed, og fra alle eders onde Gerninger.« (Pag. Bog 88: 121.) Menneskene svælger i alle disse Ting og mener, at de nyder Livet, at de har Glæde; men det er kun værdiløst Glimmer, ikkė det rene Guld.

Sand Glæde kan kun komme fra Gud ved at vi søger ham og prøver paa at tjene ham og gøre hans Vilje. Et af de farligste og for Menneskenes aandelige Velfærd mest fordærvelige Surrogater for Glæde er den i vor Tid saa almindelige Forlystelsessyge, der bilder dem ind, at de glæder sig, naar de Søndag efter Søndag deltager i Fornøjelser, Udflugter eller Selskaber i Stedet for at gaa til Herrens Hus. Fornøjelser og Adspredelser har sin Plads i Livet, hvis de er af den rette Slags, men at deltage i dem om Søndagen er at overtræde et af de ti Bud givne paa Sinai Bjerg og skrevne med Herrens egen Finger. Kan sand Glæde komme til os fra Gud, naar vi overtræder et af hans Bud? Nej; paa Sabbatens Dag »skal du ofre dine Gaver og Sakramenter til den Allerhøjeste« og »gaa til Bedehuset«. »Og saafremt I gør disse Ting med Taksigelse, med glade Hjerter og Aasyn, ikke med megen Latter, thi det er Synd, men med et godt Hjerte og glædestraalende Aasyn«, da skal »eders Glæde være fuldkommen«. (Pag. Bog 59: 9—21.)

J. S. H.

EFTERAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Efteraarskonferencen i Aarhus blev afholdt den 18.—21. Oktober 1924 og ledédes af Konferencepræsident Julius Bruun. Missionspræsident John S. Hansen, Konferencepræsident Chri-

sten Larsen og Ældste N. A. Pehrson fra Aalborg var til Stede. Det forste Møde blev afholdt Lordag Aften og havde nærmest Karakteren af et Funktionærmode. Sangkoret og 80 pCt. af Grenens Funktionærer var til Stede. Modet aabnedes med Bon af Ældste P. Petersen. Præs. Bruun bod Forsamlingen velkommen og foretog en Optælling af de tilstedeværende Funktionærer. Derefter talte Ældste W. L. Jensen fra Esbjerg og Præs. C. Larsen fra Aalborg. En Sang blev sunget af fire Missionærer, hvorefter Missionspræsident Hansen talte om, hvorledes Menighedsarbejdet og Missionsgerningen udføres i Jesu Kristi Kirke, og at alle Kirkens Medlemmer havde Lejlighed til at deltage i dette, samt viste, hvilke store Velsignelser dette vilde bringe baade i dette og det næste Liv. Modet sluttede med Salmen Nr. 191 og Taksigelse af Ældste L. Rasmussen.

Sondag Form. Kl. 10 blev Sondagsskolens Konference afholdt under stor Tilslutning af baade Voksne og Born. Skolen ledede af Forstander S. P. Simonsen, der bod Forsamlingen velkommen, hvorefter et godt og afvekslende Program udfortes, bestaaende af Korlektie, Klasseovelser, Oplæsning o. s. v. Derefter talte Konf. Præs. Bruun, Præs. C. Larsen. Aalborg, og Missionspræsident J. S. Hansen, der udtrykte deres Anerkendelse af det udforte Arbejde, opmuntrede til fortsat Flid og gav nyttige Raad og Lærdomme. Skolen aabnedes og sluttedes med Bon af to Elever, Sostrene Helga Petersen og Gerda Jensen.

Konferencen fortsattes Kl. 2 Eftm. med Salmen Nr. 142, Bon af Lokalældste Jens Christensen fra Randers, derefter Salmen Nr. 72. Rapporter fra Grenene aflagdes af Ældsterne Waldemar Jensen, Esbjerg, Amos B. Jensen, Odense, P. Petersen, Randers, og Emil Thomsen, Silkeborg, hvorefter Konf. Præs. Bruun gav en samlet Oversigt over Arbejdet i Konferencen som et Hele. Kirkens og Missionens Autoriteter blev derefter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner af Præs. Hansen: Julius Bruun som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren med Bryan L. Petersen som Konferencesekretær og Ældsterne Peter Petersen, Orson W. Jensen, Walter Nielsen, Leonal Rasmussen, Truman Nielsen, Wallace P. Winkler, Waldemar L. Jensen og Amos B. C. Jensen som Medarbejdere. Præs. Bruun foreslog derefter Grenenes Funktionærer som folger: Esbjerg Gren: Valdemar Jensen, Forstander, med Orson W. Jensen og Truman Nielsen som

Medarbejdere. Odense: Amos B. C. Jensen, Forstander, Wallace P. Winkler, Medarbejder. Randers: Peter Petersen, Forstander, Leonal Rasmussen, Medarbejder. Silkeborg: Emil Thomsen, Kredslærer. Som Grensskriver i Aarhus Gren Kaj Kierkegaard. Kredslærere: Chr. Sorensen, N. P. Thomassen, S. P. Simonsen, Ernest Jensen, Lauritz Larsen, Mads Johansen, Soren Jensen, Kaj Kierkegaard. Den kvindelige Hjælpeforening: Kjerstine Thomassen, Præsidentinde, Ane J. Fischer og Karen Johansen, Raadgivere, Oda Nielsen, Sekretær, Anne Larsen, Kasserer. Lærerinder: Marie Thestesen, Bertha Jacobsen, Johanne Jensen, Dorthea Nielsen, Margrethe Nielsen og Marie Henriksen. Sondagsskolen: S. P. Simonsen, Bestyrer, Chr. Sorensen og Walter Nielsen, Raadgivere, Kaj Kierkegaard, Sekretær, Bryan L. Petersen, Sangleder, Oda Nielsen, Organist, Ingeborg Christensen, Elly Simonsen og Alfrida Christensen, Lærerinder, Knud Sorensen, Dorvogter. Ungdomsforeningen: Lauritz Larsen, Præsident, Mads Johansen og Alfrida Christensen, Raadgivere, Ellen Rasmussen, Sekretær. Dorvogtere ved Moderne: N. P. Thomassen og S. P. Simonsen. Korleder Bryan L. Petersen, Organist Oda Nielsen og alle Korets Medlemmer. Til Afveksling en Sang af Koret.

Følgende Ældster talte derefter til Forsamlingen: E. A. Sandberg fra Aalborg, Leonal Rasmussen, Truman Nielsen, Wallace P. Winkler og Orson W. Jensen. Missionspræsident Hansen udtalte, at han havde glædet sig over de aflagte Rapporter, og syntes, at alt tydede paa, at Udsigterne var gode for Fremtiden. Modet sluttede med Salmen Nr. 12, Taksigelse af Lokalældste Th. Christiansen fra Esbjerg.

Ved Modet Sondag Aften var Salen fyldt til Trængsel med opmærksomme Tilhorere. Konf. Præs. Chr. Larsen fra Aalborg, Ældste Valdemar Jensen fra Esbjerg og Missionspræsident J. S. Hansen var Aftenens Talere. De dvælede ved Aarsagerne til de forvirrede religiose Tilstande i Verden, det store Frafald, Evangeliets Gengivelse og hvad Menneskene burde gore for at komme tilbage til Gud. Ældsterne Amos B. Jensen og Walter Nielsen aabnede og sluttede med Bøn. Følgende Sangnumre blev udmærket udforte af Koret under Bryan L. Petersens Ledelse: »Lover Gud med Jubelsang«, »Zion, vær trostet«, »Fredens Prins« og »Kommer til mig«. Desuden en Kvartet: »The lost Chord« af Asta og Frida Jensen, Bryan L. Petersen og Walter Nielsen. Sangkoret fortjener stor Paa-

skonnelse for dets smukke Sang saavel i dette som i de ovrige af Konferencens Moder.

Mandag Formiddag blev afholdt et Mode for Missionærerne, og Mandag Aften fortsattes Konferencen. Rapporter aflagdes fra Sondagsskolen, Hjælpeforeningen og Ungdomsforeningen af henholdsvis S. P. Simonsen, Kjerstine Thomassen og Lauritz Larsen, af hvilke det fremgik, at disse Organisationer er i god Fremgang og udforer et godt Arbejde. Derefter talte folgende Ældster til Forsamlingen: Bryan L. Petersen, Niels A. Pehrson fra Aalborg, Walter Nielsen og Amos B. C. Jensen, Præs. Hansen dvælede ved Velsignelserne forbundne med Adlydelsen af Herrens Bud og Love til sin Kirke, hvilke er givne til Gavn for Menighedens Medlemmer, og ved at tro paa Gud saaledes, at vi opfylder hans Bud, da bliver Evangeliet en Guds Kraft til Frelse fra Synd. Soster Asta Jensen sang til Afveksling en Solo. Lokalældsterne Niels Jensen og Lauritz Larsen aabnede og sluttede med Bon.

Konf. Præs. Julius Bruun udtalte sin Glæde over den vellykkede Konference og sin Paaskonnelse af det Arbejde, der var udfort af alle dem, der havde hjulpet til at frembringe dette gode Resultat. Takkede især Sangkoret for dets udmærkede Assistance og Sostrene for de smukke Blomster, der prydede Salen. Haabede, at den gode Aand, der havde været til Stede under Konferencen, og som vi alle havde folt, maatte vedblive at gore sig gældende.

Tirsdag Aften blev en selskabelig Sammenkomst afholdt i Forbindelse med den kvindelige Hjælpeforenings Basar. Et Program blev udfort, Forfriskninger serveredes, og Salget af de til Foreningen ydede og af denne forarbejdede Genstande gik livligt og indbragte et godt Udbytte, og alle var enige om, at de havde tilbragt en særdeles behagelig og fornojelig Tid.

SKABELSEN, ET MÆGTIGT BYGNINGS-FORETAGENDE.

(Af Dr. *James E. Talmage* i »Mill. Star«.)

»I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.«

Dette er den forste Sætning i den hellige Skrift, saaledes som vi har den. Dette Udtryk repræsenterer paa én Gang

baade Ukunstlethed og stor Dybsindighed. Det er et mesterligt Stykke literær Summering.

I Bevidstheden om vore menneskelige Fatteevners Begrænsninger lad os udelade Begrebet »Himmelen« og begrænse vor Opmærksomhed til den konstaterede Kendsgerning, at *Gud skabte Jorden.*

Mangen en Bibellæser har spurgt sig selv, uagtet kun faa har dristet sig til at give Spørgsmaalet en bestemt Form: *Af hvad skabte Gud Jorden?*

Et mangelfuldt og utilfredsstillende Svar har ned gennem Tiderne været det almindelige — at Skabelse betyder Dannelsen af noget ud af intet, og det citerede Skriftsted har man tillagt den Mening, at Jorden, indbefattende Land, Vand, Luft og alt, hvad der er i disse, blev tilvejebragt af intet. Uagtet denne Opfattelse af Skabelsen er uforenelig med videnskabeligt konstaterede Kendsgerninger vedrørende Grundstoffernes Beskaffenhed, saa har den endnu stor Indflydelse blandt Menneskene og er fremsat i nogle nyere Ordbøger.

Hvad er Intet? Leksikografer svarer, at »intet« er en Tilstand af Ikke-Tilværelse.

Da det maa indrømmes, at Menneskets begrænsede Tænkeevne er aldeles ude af Stand til at forestille sig eller fatte en universal Tilstand af Ikke-Tilværelse, kan vi med Rimelighed spørge: Dersom en saadan Tilstand nogensinde var, hvad kunde der da komme ud af den?

Er det ikke en selvindlysende Sandhed, at af intet kan intet blive til? Hvis der nogensinde har været en Tilstand af Intethed, da maatte denne Tilstand nødvendigvis have været evigt ved.

Jeg véd, at jeg er til, og min Tilværelse er en Kendsgerning, der er et afgørende, absolut og uimodsigeligt Bevis paa, at der aldrig har været en Tilstand af Intethed. Elementerne i mit Legeme, Stofferne i Pen og Papir, hvormed jeg meddeler mig, Bestandelene i de Blomster og Træer, jeg ser fra mit Vindue — de Grundstoffer, hvoraf alle materielle Ting be-

staar, er evige. De har altid eksisteret, og de vil aldrig ophøre med at være til.

Sandt nok, jeg har ikke altid eksisteret i min nuværende legemliggjorte Tilstand; ejheller har Skrivebordet, som jeg netop nu benytter, altid eksisteret som et Bord. Endvidere, Stofferne i mit Legeme har ikke altid været forenede i deres nuværende Sammensætning som Kød, Blod og Ben, ejheller Stofferne i Bordet som Træ.

Usynlige Virksomheder var i Gang, hvilke opsugede og tiltrak sig visse Gasarter fra Luften og visse kemiske Sammensætninger fra Jorden i et nøjagtigt og bestemt Forhold, og saaledes ernæredes Træet fra den spirende Frøkærne til den fuldt udvoksede Træstamme, hvoraf Haandværkeren lavede eller, om De vil, skabte mit Bord.

Fornuften siger os, at Gud ikke skabte Jorden af intet. Der er ikke noget gudsbespotteligt i at fremsætte den Paastand, at han ikke kunde have gjort det.

Med en Dyrtighed og Magt, der uendelig langt overgaar alt, hvad Mennesker har kunnet erhverve sig, tog Gud af det evigt eksisterende Stof, og deraf dannede han Jorden med alt, hvad der hører til. Det ubegrænsede og endeløse Rum er fuldt af Stof, hvoraf den guddommelige Kemiker kan sammensætte hvilke Materialier, han vil, og han kan forme disse Stoffer og Materialier til Verdener, skabte af det en Gang formløse og upaavirkede, men alligevel forud eksisterende Grundstof.

Da selve det evige Grundstof ikke kan skabes eller dannes, følger deraf nødvendigvis ogsaa, at det ikke kan tilintetgøres. Dette Bord kan opbrændes og saaledes forsvinde, baade som et udarbejdet Stykke Møbel og som en Sammensætning af Elementer, der udgør Træ; men de evige Grundstoffer bliver blot frigjorte og kastede tilbage til Naturens Forraadskammer for derfra at fortsætte Omløbet.

Udtalelser i ny Aabenbaring, given af Herren gennem Profeten Joseph Smith, tilkendegiver i bestemte Udtryk, at hvad vi kalder Verdens Skabelse var en Organisations Proces, et

Byggeforetagende af forud eksisterende Elementer. Saaledes læser vi, at i Begyndelsen — det vil sige, for Jorden blev dannet — talte Gud midt i Aandernes Forsamling, sigende: »Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo.« (Abr. Bog 3: 24.)

For at skelne mellem aandelige Væsener og de materielle Legemer, hvori disse bor, medens de opholder sig paa Jorden, har Herren sagt: »Thi Mennesket er Aand, Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de er uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde. Elementerne er Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel, eller Tempel, og hvilket som helst Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud odelægge.« (Pag. Bog 93: 33, 35.)

DØDSFALD.

Carl Johan Danneborg døde pludseligt den 18. Oktober 1924 i København i en Alder af $56^1/_2$ Aar. Han blev Medlem af Kirken den 21. Maj 1908 og ordineret til Ældste i Januar 1920. Begravelsen fandt Sted den 24. Oktober paa Bispebjerg Kirkegaard. Præs. J. S. Hansen talte ved Baaren, Hans N. Ogaard aabnede med Bøn og Louis Hansen indviede Graven.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).